

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Desolats, esperonats, emancipats

IMPENSABLE. Reconec que no havia comptat que fos possible tanta brutalitat en la repressió de la policia espanyola. Havia previst escenaris de victòria, de derrota i d'empat. No pas de destrucció. La guerra de guerrilla política s'havia estat guanyant amb astúcia i rapidesa. Però diumenge, l'exèrcit regular va voler venjar-se de la riota pel Piolín, de l'escarni pels afanys infructuosos per "detenir" papernetes i urnes i del ridícul dels escorcolls inútils en seus d'institucions i partits.

OBSCENITATS. Després de tres setmanes en què l'Estat ha intentat sabotejar el referèndum i acorralar el govern de Catalunya, la salvatjada policial de l'1-O no hauria de fer oblidar els atacs informàtics per obstaculitzar el vot, la propaganda falsària dels mitjans de comunicació espanyols i haver atemorit la voluntat democràtica. Per això, que acabat el recompte de vots i ferits encara se senti parlar de manca de garanties formals del referèndum és d'una obscenitat repugnant.

DESCOSITS. És una obvietat que la independència té els seus partidaris i els seus detractors. Però totes les discrepàncies socials, ideològiques i polítiques, en una societat oberta i plural, es resolen a les urnes. La democràcia cus la diversitat. En canvi, la repressió pura i dura desfila la convivència. Diumenge la brutalitat policial va estripar definitivament una relació de submissió entre Espanya i Catalunya que ja ningú no podrà sargir.

COHESIÓ. En canvi, la violència desfermada de l'1-O, per si hi havia hagut alguna esquerra, al cap de 48 hores ha fet sortir la societat catalana als carrers de tot el país com mai no s'havia vist. Als catalans no ens cal estar d'acord en tot. Només en el que ens uneix políticament: la defensa dels drets fonamentals i de la democràcia.

REBOT. Sí que vaig pronosticar que, fos quin fos el resultat de l'1-O, la intransigència del PP rebotaria –i explotaria– sobre la política espanyola. Ara no me'n queda cap dubte. L'abús repressiu està aixecant un tsunami polític que atiarà la confrontació en la política espanyola fins a extrems mai vistos. Particularment, dins mateix del PP i del PSOE, i, finalment, de tots contra tots.

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

INTERNACIONALITZACIÓ. La premsa internacional ha vist i explicat la realitat d'un país cívicament mobilitzat contra un Estat irracionalment desbocat. Potser seguirem decebuts pels silencis còmplices dels mandataris europeus. Però l'Espanya autoritària ara va nua, i això la converteix en un soci poc desitjable que serà objecte de dures pressions discretes i d'amonestacions cada vegada més visibles.

CÀSTIGS. L'Estat no dona per acabada la repressió amb l'agressió a ciutadans indefensos. Per rentar-se'n les mans busca-

rà "culpables" individuals i els voldrà castigar amb exemplaritat. I anirà darrere dels màxims responsables de la política catalana i les seves institucions. Del president de la Generalitat al major dels Mossos. Déu vulgui que m'equivoqui!

HUMILIACIÓ. El govern del PP volia salvar la pell i, havent fracassat en la via judicial i les amenaces, va actuar a la desesperada. Però sembla que encara no ha entès que la humiliació dels catalans en allò que més ens enorgulleix, la capacitat de mobilització cívica i democràtica, és l'esperó que explica el canvi de cultura política dels darrers deu anys. És allò que ens ha tret del victimisme i ens ha portat a l'aspiració a l'emancipació política del vell jou colonial, per cert, tan descaradament visible aquestes darreres setmanes.

MENTIDES. La negació de la realitat, com estan fent el govern espanyol i els seus mitjans de comunicació, no tan sols els obliga a mentir a la societat espanyola sinó també a mentir-se a ells mateixos.

La psicologia explica les raons del mecanisme i les seves conseqüències. Però, en aquest cas, indigna i rebel·la els qui han patit la veritat negada. I si les porres van fer mal a més de vuit-centes persones, la mentida en fereix milions.

L'ENDEMÀ. Soc especialment sensible a l'estudi de les conseqüències no volgudes de l'acció social. Potser per això em sembla tan clar que la repressió salvatge de l'1-O haurà aconseguit tot el contrari del que es proposava. Obliga a prendre partit els qui, tant amb bona intenció com amb voluntat tèrbola, volien evitar la ruptura. Desemmascara definitivament les disfresses de la famosa "conllevancia" orteguiana. I, sobretot, dona una empenta decisiva als partidaris de la secessió.

RESOLUCIÓ. A la majoria política democràtica catalana només li queda un horitzó i, en contra de les veus sàvies i prudents, si no es vol veure empresonada –també literalment– haurà d'actuar amb rapidesa i aprofitar l'escletxa d'oportunitat que diumenge li va obrir la policia espanyola a cop de porra, rebentant els panys de tantes portes.

SANTI IGLESIAS

Diumenge la brutalitat policial va estripar definitivament una relació de submissió entre Espanya i Catalunya que ja ningú no podrà sargir